

אור שלום

מרכז אורני ללימוד פנימיים הגורם והגסידות
לאורו של האצמ"ר מקומה"א י"ט אהר"ר שלום ספרין לזכרה

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות			
מוניה מיכאל בן יוסף	ראובן בן חסן יפת	אליזבט עליז גדליהו	גיוס שמחה יעקב
פרידמן מרים יוסף	חסידה תודריס	קמחי לונה יעקב	דובריש טובה דוד
חיה יעקב	אליאב רחל אשר	אמון אסתר רפאל	דינצי יפה יעקב
פורטונה יוסף אלוף	בן שלום שמואל שלום	בנייא אריה ראובן	ויידה לב אברהם
מרים אברהם	סלם מזל עוואד	נסים וולט יעקב	מוריאל דליה נסים

העלון מוקדש לרפואת כל חולי עם ישראל			
כ"ו ניסן תשס"ז	- פרשת שמיני -	שנה שלישית	
בשעון קץ יש להוסיף שעה			
עלון מספר - 139	הד"נ - חברון - 17:45	מוצ"ש - חברון - 18:45	העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה – ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'

שמעתי מהאדמו"ר זיע"א שהכוונה להורות דרך ה' למי שלא זכה להרגיש נועם ותענוג בעבודת ה', שצריך להתחזק באמונה פשוטה עד שירחמו עליו מן השמים. משל למי שרוצה להכנס לפלטרין של מלך, שאף על פי שאין מניחים אותו להכנס, עומד בחוץ ומצפה ומחכה, עד שמרחמים עליו ומכניסים אותו פנימה. וזהו "ויקרבו כל העדה" שרצו להתקרב אליו ית', מה עשו, "ויעמדו לפני ה'", עמדו וחנו באמונה פשוטה בלי הרגשת תענוג, "ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו" - היינו את הבחינה הזאת תעשו תמיד, ועל ידי זה תזכו "וירא אליכם כבוד ה'".

אלא שלא כל מוח יכול לעמוד במדרגה זו, וגם צדיקים יש בהם בחינת רצא ושוב, ע"כ כל מי שכבטד קונו יקר לו חייב לרצות להדבק במאריה כנרמז בפסוק "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח" (ט, ז). וכפרש"י ז"ל: "למה אתה בוש לכך נבחרת". כי בכל יהודי מונצנת בחינת הוד הנשמה בחינת אהרן הכהן, ואם יש לו נפילה וקטנות שמרגיש אשם בנפשו מאחר שקדושתו לא הגינה על ישראל להצילם מחטא, שהרי מחובתו של הכהן הגדול צדיק הדור לבקש רחמים על דורו, כדברי חז"ל (מכות יא) "שהיה להם לבקש רחמים על דורם", ומשום כך בוש לגשת לעבודת הכהונה כיון שעל ידו נגרם עוונם, ואף שכונתו הייתה טהורה לשמים ומסר נפשו למען ישראל כל זה הוא כלפי ה' היודע תעלומות לב, אך מה יאמרו הבריות כיצד קטגור נעשה סגור, ולכן דימה כי אינו ראוי להיות השליח המכפר על חטא זה, ואילו בחינת משה רבינו שיש בכל יהודי אומרת לו: אדרבא - ל"מה" שאתה בוש - בגלל מדה זו של הכנעה נבחרת, כדי לעורר גם בלבם של ישראל בושה מחטאם וישובו בתשובה שלימה לפניו ית', וכמאמרם ז"ל "למען תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, זו הבושה" (נדרים כ), ובכוחך תשפיע עליהם להיטיב דרכם ולהגביר יראתם.

ואם אינו עושה כן הרי מתכנס הוא בעצמו והריהו בחינת צדיק בפרווה הידוע, ובית ישראל עומד בבכיה ותאניה שאין צדיק הדור שם נפשו בכפו עליהם, כנרמז "ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה' (י, ו). לפעמים גם אם אין מצטערים על המת עצמו בכל זאת בכית הקרובים והאבות מעורר את לב האחרים שיבכו גם כן ויצטערו בצער החיים, אבל כאן שאהרן לא בכה וכן בניו, וכל בית ישראל יבכו אינו אלא בכייה על הצדיקים המתים, וכן ראוי לבכות על הצדיקים. והיינו "בגדיכם אל תפרומו" - ואל תראו שום אבלות "ואחיהם כל בית ישראל יבכו על השריפה" - ולא עליכם כנ"ל. ולכן העצה היא שכל אחד ואחד מישראל מחויב להיות בחינת קדיש וצדיק ובכל יום ויום "והתקדשתם והייתם קדושים" (יא, מד). וכפילות "והתקדשתם" שאל יאמר האדם שזו די שיקדש עצמו פעם אחת ולא בקביעות, לזה אמרה התורה "והייתם קדושים" היינו שיישאר הקדושה אצלכם, וכל פעם תוסיפו הקדושה, כמאמר חובת הלבבות (שער יחוד המעשה פ"ה) אם אין תוספת אין חיבה.

מאורות המידות – מידת האמת

מידת האמת שבאדם מעידה על היראת שמים שבו אנו אומרים בכל יום בבוקר לפני תפילת שחרית "לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי ומודה על האמת". הנה כי כן, המדה הזאת של מודה על האמת עומדת בדרגה שוה למדה של יראת שמים. ועד כמה גדולה היא המידה הזאת, שכבר בבוקר מורים לנו עליה ומכוונים אותנו אליה שהיא תהיה היסוד ליומנו! לא פעם נכשל הוא האדם ביומו, הוא עושה שגיאות וטעויות, ברם כשלוננו הגדול ביותר הוא כשכישלוננו הראשון אינו מלמדו להועיל, וכיצד הוא בא לכך? כשלא רצה להודות בכשלוננו. אנו נתקלים לפעמים במחזה של מחלוקת מסתעפת בין שני "צדידים" שמלווה בדברי לשון הרע, רכילות ושקרים, בהטחת עלבונות זה כנגד זה, בכעס ושנאה וכל המידות הרעות שמנו חכמים בבני האדם. ומאד יתכן שכל אש המחלוקת הזאת האופפת ומלהטת רבים מקורה בעובדה פשוטה אחת יחידה, שאחד המעורבים בדבר לא רצה להודות על האמת. כשלומדים תורה ללא יראת שמים, למשל, עלול לקרות שילמדו פשט מעוקל ונפתל ואין רוצים להודות לחבר שמנסה לעלות על הדרך הישרה. בשאלה כה חשובה כמו כשרות, למשל, יכול לקרות שאחד יחווה את דעתו על דבר מאכל ש"כשר" הנהו ובא השני ומוכיח שלא כך הדבר, ברם הראשון נשאר בשלו ואינו רוצה להודות בכך, מכיון שכבר חיוה את דעתו וקבע את קביעותו, הוא אינו רוצה להודות על האמת. הנה כי כן, מכשולים לאין ספור עלולה לגרום המדה הזאת של אי רצון להודות על האמת. וכן אנו מוצאים בפרשה על המדה הזאת של מודה על

האמת! משה רבינו, רבן של ישראל, היה לו ויכוח עם אהרן אחיו בדבר אכילת החטאת ביום מות בניו, נדב ואביהוא, וכשנצחו אהרן בתשובותיו "הודה ולא בוש", כדברי רש"י, וביותר מוטעמים ונהירים דברי תרגום יהונתן בן עוזיאל על הפסוק "וישמע משה ויטב בעיניו": "וישמע משה ושפר קדמוי ואפק כרוזא במשריתא למימר אנא הוא דאיתעלמית הילכתא מני ואהרן אחי אדכר יתה ל" - משה שלח להכריז במחנה: אני הוא שנתעלמה הלכה ממני ואהרן אחי הזכיר אותה לי! ללמדנו עד כמה גדול שבחה של מידת הודאה על האמת

מאורות הדרש – למי אסור לחקור אחר טעמי המצוות

בפרשת הפרה נאמר "זאת חוקת התורה" וכתב רש"י: לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה. אפשר לומר על פי הידוע ד"חוקים" הם דברים בלי טעם, ו"משפטים" הם דברים שיש להם טעם, והנה ברמב"ם נותן טעם על כל המצוות כמבואר בספריו ובפרט בספרו מורה נבוכים, והטור (בסימן קפ"א) תמה עליו שהרי לא דורשים טעמי המקרא, ועיין שם מה שכתבו ליישב דודאי אין הרמב"ם אומר דבמקום דלא שייך טעם זה לא יהיה הדין נוהג, אלא דבא לומר דגם על פי פשוטות יש לתת טעם לכל המצוות שבתורה, ובדרך זה דרך גם בספר החינוך המיוחס להרא"ה שנותן טעם לכל מצוות שבתורה על פי פשוטות, ואין כוונתם ח"ו לומר דרק טעם זה הוא העיקר כדי שנאמר דבמקום דלא שייך טעם זה לא יהיה המצוה הזאת נוהגת, כי מי יודע טעמן של מצוות שיש בהם סודות גנוזים אשר עין לא ראתה, ורק בדרך "דרוש וקבל שכר" באו לומר שגם טעם זה יש ליתן בהם. והנה מבואר בהקדמת ספר עץ חיים להאר"י זצ"ל בזה שאמרו (בענין לימוד הקבלה) "כל מאן דעייל ולא נפיק טב ליה דלא איברא (כל מי שנכנס ולא יוצא, היה עדיף שלא נברא), דאל יפול לב האדם על ידי זה ח"ו ללמוד בסתרי התורה משום דזה לא נאמר אלא במי שאינו בטוח בעצמו שאם לא יבין ויוקשה לו איזה דבר שיתלה בחיסרון ידיעתו, ויוכל להיות שח"ו על ידי זה שלא יבין יעלה בדעתו איזה ספק בגוף הדבר ח"ו, על זה אמרו דמוטב שלא יכנס ולא יתחיל לעייל, אבל מי שיודע בעצמו שאם לא יבין ויוקשה לו איזה דבר שיתלה בחיסרון דעתו, ולא יעלה בלבו פקפוק בגוף הדבר מותר לו ללמוד בסתרי התורה גם עכשיו. וכמו כן נראה לענין טעמי המצוות, מי שיודע בעצמו שאף אם יחקור טעם ידע שאין טעם זה לבדו הגורם למצוה הזאת כדי שיאמר שבמקום שלא שייך טעם זה אין המצוה נוהגת, וכן אף אם לא יבין טעם להמצוה יתלה בחיסרון ידיעתו ולא יעלה בלבו פקפוק לגוף המצוה, לזה מותר אף לחקור טעם להמצוה כדי שיוכל למצוא טעם אף לפי פשוטו של הדברים, ועל אופן זה כתבו הרמב"ם והחינוך טעמים לכל המצוות.

וזה נראה כאן הכוונה, דהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לחקור טעם אחר כל המצוות כדי שיאמרו דבמקום דלא שייך הטעם אין המצוה הזאת נוהגת, ועל ידי זה יפלו לפי דעתם השפלה והקטנה הרבה ממצוות התורה דיאמרו דעכשיו אין שייך הטעם, ולכן כתבה התורה "חוקה" לומר דאי אתה יכול לדעת את הטעם ואין לך רשות כלל להרהר אחריה בטעם הדבר, וזה דוקא למי שחוקר את הטעם ובדעתו שבלא טעם זה אין ענין כלל למצוה זו, אבל על הדרך שכתבנו אין איסור כלל לחקור טעם למצוה גם על פי פשוטות.

מאורות הזוהר – מאכלות אסורות

מי שאוכל מאכלות אסורות, שורה עליו רוח הטומאה ת"ח כתיב ישראל וגו': בוא וראה, כתוב "ישראל אשר בך אתפאר". ואם הקב"ה מתפאר בהם בישראל איך יבואו לחטוא ולהתדבק בצד הטומאה. וע"כ כתוב, "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תשקצו את נפשותיכם" וגו', מי שהוא בצלמו של המלך אינו צריך להפרד מדרכיו של המלך. ומשום זה, רשם הקב"ה לישראל כל אלו שבאים מצד הזה, וכל אלו שבאים מצד האחר. אשרי חלקם של ישראל שכתוב בהם, "כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה'". ברך ה' ממש. ברך ה' בכל דבר. ות"ח כל מאן וכו': ובוא וראה, כל מי שאוכל מאלו מאכלות האסורים, מתדבק בצד האחר, ומתעב נפשו וגופו, ורוח הטומאה שורה עליו, ומראה עצמו שאין לו חלק באל העליון, ואינו בא מן הצד שלו, ואינו דבוק בו. ואם יוצא כך מעולם הזה, נאחזים בו כל האחוזים בצד הטומאה, ומטמאים אותו, ודנים אותו כאדם שהוא מתועב מאדונו, מתועב בעולם הזה, ומתועב בעולם הבא. ועל דא כתיב וכו': ועל זה כתוב, ונטמתם בם, בלי א', להורות, שלא נמצא רפואה אל התיעוב שבו, ואינו יוצא מטומאתו לעולם. אוי להם, ואוי לנפשיהם שלא יתדבקו בצרור החיים לעולם כי נטמאו, אוי לגופם, עליהם כתוב, "כי תולעתם לא תמות וגו' והיו דראון לכל בשר". מהו דראון, סרחון. מי גרם להם זאת, הוא, צד ההוא שנתדבקו בו. ישראל אתיין מסטרא וכו': ישראל באים מצד הימין, אם מתדבקים בצד שמאל הרי פוגמים לצד הזה - הימין, ופוגמים את גופם ופוגמים את נפשם, הם פגומים בעולם הזה ופגומים לעולם הבא. כל שכן מי שמתדבק בצד הטומאה [הנמשך מצד שמאל, שהוא נפגם כולו], כי הכל אחוז זה בזה, [שצד הטומאה וצד שמאל אחוזים זה בזה, דהיינו הקו שמאל שלמעלה שבפירוד מן הימין, שמשם נמשך

הטומאה], וכתוב, "כי עם קדוש אתה לה' אלקיך" וגו'. ר' יוסי פתח וכו': ר"פ ואמר, "כל עמל האדם לפיהו" וגו'. הסתכלתי בדברי שלמה המלך, וכולם אחוזים בחכמה עליונה, והכתוב, כל עמל האדם לפיהו, הנה מקרא הזה, בשעה שדנים לאדם בעולם ההוא, כתוב, שכל דין ההוא וכל מה שסובל בעולם ההוא, שנוקמים ממנו נקמת העולם, כל זה הוא, לפיהו, משום פיהו שלא שמר אותו, וטימא את נפשו, ולא נתדבק בצד החיים בצד ימין. "וגם הנפש לא תמלא", שלא יושלם הדין שלה לעולם ולעולמי עולמים. פירוש אחר, "לא תמלא", שלא תהיה נשלמת לעולם לעלות למקומה, משום שנטמאת ונתדבקת בצד האחר. ר' יצחק אמר וכו': ר"א, כל מי שנטמא בהם, הוא, כאלו עבד עבודה זרה שהוא תועבת ה'. וכתוב, "לא תאכל כל תועבה" מי שעובד עבודה זרה יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדושה ונכנס ברשות אחרת, כן מי שנטמא באלו המאכלות, יוצא מצד החיים, ויוצא מרשות הקדושה ונכנס ברשות אחרת. ולא עוד, אלא שנטמא בעולם הזה ובעולם הבא, וע"כ, "ונטמתם במ", כתוב בלי א'. וכתוב, ולא תשקצו וגו': וכתוב "ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא" מהו לטמא, הוא, לטמא בהם העמים עכו"ם. כי הם טמאים, ובאים מצד הטומאה, וכל אחד מתדבק במקומו. ישראל בהבאים מצד הקדושה, והעמים עכו"ם בהבאים מצד הטומאה

מאורות היכל הברכה – אל תשקצו את נפשתיכם וגו' ונטמתם במ

ונטמתם חסר א, מאן דמסתאב בהני מיכלי, נפיק מסטרא דחיי, ונפיק מרשו קדישא, ועייל ברשותא אחרא, ולא עוד אלא דמסתאב בעלמא דאתי, ועל דא ונטמתם בלא אלף, כי כל טמא מסטרא דמ"ט שיערי טומאה ואלופו של עולם גניז מהם, בשער החמישים שהוא מינות, נסתלק משם אלופו של עולם. ולזה השיב הרמב"ם על אותן שכפרו בתחיית המתים, מסתמא אכלתם דברים טמאים, ולזה בא הספק והמינות הזה בלבכם לכפור בתחיית המתים.

מאוצר הברכה – על ידי אמונה [נוצר חסד אבות ו משנה ב

על ידי אמונה נעשה מרכבה אל נצח והוד, צריך להיות עומד קיים באמונה גדולה, ולהיות מתומכי תורה, אזי יהיה מרכבה אל נצח והוד יכין ובוועז, וכל בניך למודי השם.

מאורות הסיפור החסידי – גדולים צדיקים

בסביבות העיר קאברין חטף פעם כומר צורר ישראל שתי נערות מבנות ישראל לשמד וסגרם בבית תיפלתם בכדי להעבירם על דתם רח"ל, ואביהם לא נמנה אמנם על עדת החסידים, אך בביתו החזיק לבניו מלמד שהיה מחסידי קאברין, כששמע החסיד את צרתו אמר שיש לו עצה עבירו, אבל תנאי הוא מתנה עמו שיבטיחו שימלא אחר עצתו, ואמר לו המלמד שיסע לרבו הקדוש מקאברין להתברך מפיו והסכים האב אך ביקשו שיצטרף עמו בנסיעתו, שכן אינו מורגל במהלכי החסידים ורבותיהם, והבטיחו שיעשה כל מה שיאמר לו הרבי, והסכים המלמד ויסעו יחדיו לקוברין. ונכנס האב השבור אל הצדיק וביכה לפניו את אסונו הכבד, ואמר לו הרבי שיסע לפטרבורג הבירה והבורא ית"ש ישלח לו ישועתו בקרוב. תשובתו של הצדיק היתה תמוהה בעיניו, אך הרי הבטיח למלמד לקיים כל מה שיאמר לו, וישם פעמיו אל תחנת הרכבת לקיים פקודת הצדיק. עודו עומד ממתין למסילת הברזל, ניגש אליו איש לבוש הדר ונראה כאחד הפריצים, ושאלו למחוז חפצו, כששמע הלה שפניו מועדות לעיר הבירה, אמר לו שברצונו לשלוח לשם מכתב חשוב, ומאיזה סיבה אינו יכול לשלוח על ידי מרכבת הדואר, וביקש לשלוח אתו, ועוד ביקש ממנו שלאחר שימסור הדבר לתעודתו, ימתין קמעה והם ישלחו דרכו את תשובתם אליו, והסכים. בזמן הנסיעה התחיל היהודי לחשוש מדבר השליחות, ותמה בלבו הכי אין לו לפריץ זה עם מי לשלוח מכתביו רק על ידו? אין זה כי אם דבר בלתי טהור, אשר מתיירא הוא לשלוח בדרך המלך. ופתח את המכתב, ולתדהמתו נוכח שכאשר חשש כן הוא, שהיה המדובר מענין קשירת קשר למרוד במלכות. מיד בהגיעו לפטרבורג מיהר אל ארמון המלוכה וביקש רשות לבוא לפני המלך שדבר סתר יש לו עמו, וניכרים דברי אמת ונתנו לו להיכנס, וסיפר לפני המלך את כל אשר היה אתו, והראה לו את המכתב, ואמר המלך שיסגור את המכתב שלא יכירו בו שפתחוהו, ויגש למסרו לתעודתו ויטול מהם את מכתב תשובתם, ויביאהו לפני המלך, וכן עשה. ויאמר לו המלך, תיתי לי שהצלת נפשי מקשר בוגדים שקשרו נגדי, נקבה שכרך עלי ואתנה, ואמר היהודי שאינו צריך לכלום, ושאלו המלך בדבר איזה צורך בא לעיר הבירה, והתחיל הלה לבכות על צרתו שנלקחו ממנו שני בנותיו, ואמר לו המלך סע לביתך והכל על מקומו יבוא בשלום, וכשחזר לביתו כבר היו בנותיו בבית בדבר המלך. [הרה"ק רבי מרדכי סלונים זצ"ל שמע סיפור זה מרבי נח וינברג מטבריא - שפעם שאלה אותו אשה אחת אם הוא מחסידי קאברין וסיפרה לו סיפור זה שבדידיה הוי עובדא - שהיא היתה אחת מהבנות שנחטפו]. לוקט מהספר "מאמר מרדכי"

מאורות צדיקים – הרה"ק רבי משה מקוברין זצוק"ל

מין הרה"ק רבינו משה מקאברין נולד בשנת תקמ"ד לאביו רבי ישראל. משחר נעוריו נראו בו סימני קדושה וטהרה וישב על התורה ועל העבודה, תלמיד מובהק להס"ק מלעכוויטש שהחשיבו יותר מכל תלמידיו והועידו למלא את מקומו בבוא העת. לאחר

הסתלקותו דבק בבנו מרן הרה"ק רבי נח. לאחר הסתלקות רבו זה נמשכו אחריו טובי החסידים והכתירוהו אלוף לראשם. בכ"ט לחודש ניסן שנת תר"ח והוא כבן שבעים וארבעה שנים נשבה ארון הקודש ומשה עלה למרום. סיפר רבינו על עצמו, בימי ילדותו בהיותו כבר שיח, והיה שבת מברכין אלול והוא השתובב כדרך הילדים, ניגשה אליו אחותו וצעקה עליו: משה! הרי כבר בירכו את חודש אלול, והדגים במים זוחלים ורועדים מאימת הדין, ואתה משחק עדיין עם הילדים? ואמר רבינו: היא היתה צדקנית, ונכנסו דבריה בלבי ומאז הכנסתי עצמי לעבודת הבורא ית"ש. רבינו לא קיבל על עצמו נשיאות העדה מיד לאחר הסתלקות הרה"ק הר"ן מלעכוויטש, אלא כשלוש שנים עוד נסע לקוידנוב ולעוד צדיקים. ואמר שכל ימיו הוא בתשובה על השלש שנים שלא ניהג העדה ולא נשא משא העם כח סבלנותו היה למעלה מכח אנושי - ובכל ענין שהיו מספרים לפניו מיסורים ועגמת נפש היה אומר שגם אצלו היה כך, שסבל הרבה דחק ויסורים. בעיר פייעסק גר זקן אחד שלא היה חסיד, רק פעם אחת היה בקאברין וכשהיה פעם הס"ק מסלאנים בעיר פייעסק, הראו לו על הזקן הלה שהוא היה בקאברין. ובקש ממנו הרה"ק שיחזור לפניו מה ששמע מהרה"ק מקאברין, ואמר הזקן: אני איני חסיד ולא שמעתי ממנו הרבה, רק כשנכנסתי אליו פעם אחת, אמר לי בדרך צחות: אומרים כשלא הולך כמו שרוצים מוכרחים לרצות כמו שהולך. ולא הוא, כי האמת שכשרוצים כמו שהולך, אזי הולך כמו שרוצים. שאלוהו פעם מהו אמונת חכמים, והשיב: להאמין שהוא בעצמו אינו חכם... רבינו אמר פעם אחר חג הסוכות לאחד מאנשיו בשם ר' גרשון - גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שבימים נוראים השתא לא ביקשנו כי אם שיבקעו שבעה הרקיעים והארץ וכולם יראו וידעו שאין עוד מלבדו. לוקט מהספר מאמר מרדכי (ח"ב)

החידה השבועית -

- א. מה יותר חמור טומאת "מגע" או טומאת "משא"?
- ב. שער החטאת שנשרף מהו היה?
- ג. איזה עופות יש להם לסתות כאדם?
- ד. כלי חרס טמאים האם יש חובה לנתצם?

משולח יתן לשלום לבית המדרש "אור שלום" קריית ארבע ג.ד. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי מתקיים בכל יום ג' ארבע בבית גב"ד מקלט בניני 400 בשעה 20:30 הציבור מוזמן